

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดอันเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ในการเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยว พยัญชนะท้าย และสระเดี่ยว ของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาที่สอง และเพื่อระบุกลวิธีการเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาที่สอง

ประชากรของงานวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาจีนจำนวน 20 คน ที่ศึกษาหลักสูตรภาษาและวัฒนธรรมไทย สำนักวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง จังหวัดเชียงราย (รหัสประจำตัวนักศึกษา 5031005XXX-5231005XXX) เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยนี้มี 2 อย่าง คือ แบบทดสอบการเขียนประโยคตามคำบอก และแบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้ภาษา สำหรับการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาความถี่และคำร้อยละจากข้อผิดพลาดในการเขียนคำศัพท์ ส่วนการวิเคราะห์กลวิธีการเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาจีนนั้น ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์กลุ่มในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยสุ่มเลือกนักศึกษาจีนจำนวน 9 คน (นักศึกษาจีนตั้งแต่ชั้นปีที่ 2 ถึง 4 ชั้นปีละ 3 คน) ผู้วิจัยใช้กรอบแนวคิดของ O'Malley and Chamot (1990) ในการระบุกลวิธีการเรียนรู้ของนักศึกษาจีน ส่วนการวิเคราะห์และนำเสนอผลการวิจัยนั้น ผู้วิจัยใช้วิธีทั้งเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ คือ การวิเคราะห์เนื้อหาการหาค่าความถี่และคำร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวที่เป็นปัญหามากที่สุด คือ หน่วยเสียงกัก เช่น การใช้หน่วยเสียง /t/ ในภาษาจีนแทนหน่วยเสียง /d/ ในภาษาไทย และ การใช้หน่วยเสียง /w/ กับ /y/ ในภาษาจีนแทนหน่วยเสียง /ʔ/ ในภาษาไทย สำหรับหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายที่เป็นปัญหา คือ หน่วยเสียงนาสิก เช่น การใช้หน่วยเสียง /-ŋ/ ในภาษาจีน แทนหน่วยเสียง /-m/ ในภาษาไทย และใช้หน่วยเสียง /-ŋ/ ในภาษาจีน แทนหน่วยเสียง /-n/ ในภาษาไทย ส่วนข้อผิดพลาดในการเขียนหน่วยเสียงสระเดี่ยว มีสาเหตุจากการที่ความสั้นยาวของหน่วยเสียงสระในภาษาจีนไม่มีนัยสำคัญในการจำแนกความหมาย นอกจากนั้น งานวิจัยนี้ยังค้นพบว่า นักศึกษาจีนมักจะใช้เสียงพยัญชนะผสมกับเสียงสระ /-i/ กับ /-u/ ในภาษาจีน ซึ่งข้อค้นพบนี้ไม่พบในงานวิจัยชิ้นอื่น ส่วนกลวิธีการเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาจีนนั้น พบว่า นักศึกษาจีนใช้กลวิธีด้านสังคม-จิตพิสัย มากที่สุด รองลงมาคือ กลวิธีด้านความรู้ความเข้าใจ และกลวิธีอภิปัญญา ตามลำดับ